

Prědowanje na Serbskim ewangelskim cyrkwinskim dnju w Budyšinje

Hnada našeho Knjeza Jezusa Chrysta a lubosć Boha a zhromadnosć Swjateho Ducha budź z wami wšemi!

Luba serbska wosada!

I. Wosebita zhromadnosć

Wjeselće so!

Džensa swjećimy 73. serbski ewangeliski cyrkwinski džeń. Zbliska a zdaloka smy přijěli, zo bychmy Boha w našej rjanej serbsčinje chwalili, Bože wotkazanje swjećili, so zetkawali, zhromadnje pojedli a sej zaspěwali.

Wjeselće so!

Přetož džensniša zhromadnosć je jónkrótna. Hdže hewak zetkawaja so Serbowki a Serbja z Budyšina a Choćebuza, z Bukečanskeje a Slepjanskeje wosady, z Hodžijskich a Budestečanskich kónčin, z Rakečanskeje, Njeswačanskeje a Łazowskeje wosady, z Wojerowskich stron kaž tež z dalších městnow zwonka Łužicy? Hdy hewak mamy tajku serbsku zhromadnosć našich ewangelskich kónčinow? Hdy hewak směmy z telko druhimi rzyzy serbske ewangelske kemše swjećić?

Hosćičelka našeho lětušeho serbskeho cyrkwinskeho dnja je Michałska wosada, kiž woswjeći lětsa swoje 400lětno wobstaće. W septembru 1619 su Pětra Brojera jako fararja zapokazali a runje swjatki 1620 swjećachu přenje serbske Bože wotkazanje w tutym Božim domje. Bě to tehdy 7. junija. 399 lět a džewjeć dnjow pozdžišo budžemy tež my džensa tu při Božim blidže stać a chłěb a wino

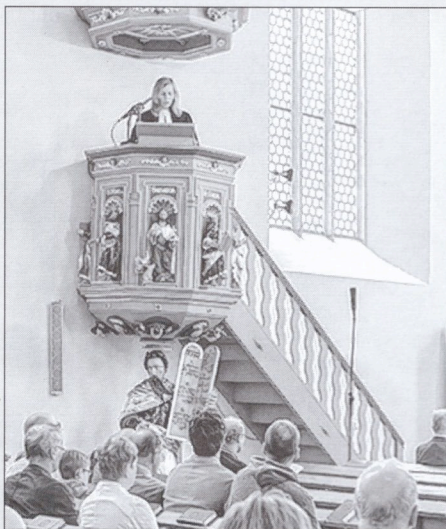
mjezsobu džělić. Hač su sej Serbja 17. lětsotaka předstajić móhli, zo so 400 lět pozdžišo w jich serbskej cyrkwi Serbja z cyteje Łužicy a zwonka njeje zhromadža a serbsce Bože wotkazanje swjeća kaž tehdy woni?

Wjeselće so!

Přetož mócné su naše korjenje. Z nich wurosće tež naša džensniša zhromadnosć. Što pak našu zhromadnosć wučinja? Serbstwo? Naše ewangelske korjenje? Wěra powšitkownje? Kultura a tradicije?

II. Křesćanska zhromadnosć

Woprašmy so tola profija za křesćansku zhromadnosć, japoštoła Pawoła wosobinse! Wón pisa na wosadu w Korinće scěho-

Fararka Jadwiga Malinkowa při přědowanju

wace linki: „Wjeselće so, budžće dokonjani, napominajće so, budžće jenakeje mysle, džeržće měř! A Bóh lubosće a měra budže z wami. Postrowće so mjez sobu ze swjatym wokošenjom. Wšitcy swjeći was strowja. Hnada našeho Knjeza Jezusa Chrysta a Boža lubosć a zhromadnosć swjateho Ducha budź z wami wšemi!“ (2. list na Korintiskich 13,11–13)

Nó, tak je tola wšitko jasne: Hdyž so po Pawołowych słowach mamy a wšitcy jenakeje mysle smy, to budžetej Boža lubosć a Boži měř wšón z nami. Tak wěmy, kak a što našu zhromadnosć wučinja.

Tola cyle tak jednorje to njeje. Přědčitała sym wam kónc lista. Tola poprawom je 2. list na Korintiskich poły rozestajenjow, swarow a polemiki. Młoda wosada w Korinće w džensnišej Turkowskej je wokoło lěta 55 po Chrystusu rozpačena: Štó ma što rjec? Koho mamy scěhować? Što přinjese nam přichod? Rozestajenjow dla a hladajo na njewěsty přichod nadběhujaja wšelacy tež japoštoła Pawoła: „Přetož jeho listy, rjeknu někotři, su čězke a sylne, ale wohladanje jeho čěta je słabe a jeho rěč je kniěmna.“ (2. Kor 10,10)

Japoštoł Pawoł so přěciwo tutym wumjetowanjam zakituje, znapřečiwi, što je wšitko wustać dyrbjać, prosy wo dowěru a runočasnje hrozy wosadže, „zo my njebychmy zrudani byli wot sata-na“. (2. Kor 2,11)

Wšo druge potajkim hač ľahodne a harmoniske časy w Korinće. „To tla jo ⇨

↳ scromota , bycnu nasi siepjenjo rjekli, tajke rozestajenja a mjerzanja. Ně pak!

Čuze wšak nam Serbam rozestajenja njejsu: Sydła serbskich institucijow – tu abo tam? Štó ma što rjec – či přeco sam-sni abo či druzy sejmni? Štó smě za bu-lom honić – či wubrani abo či koparjo? A docyła – što budže z našimi šulemi, z kubłanjom a ze serbščinu? Łakaja hłódne wjelki – abo wočakujemy móčne zliwki?

Runje jako ewangelscy Serbja mamy hišće dalše prašenja: Čehodla so na naše ewangelske kónčiny husto hdy pozabudže – w medijach, w kubłanju abo nastupajo wažne rozsudy? Čehodla ma-my so přeco zaso wusprawnjec abo někomu rozkłasć, zo su tež naše kónčiny „serbske“?

Tola nic jenož druhim Serbam na přeco je to husto hdy sprócniwa robota. Kak zblížimy našim cyrkwinskim wyšnosćam abo němskim bratram a sotram w našich domjacych wosadach něšto wo serbskich korjenjach a wo lubosći k serbščinje?

Štó připóznaje njesprócniwe a bohate džěło wokoło serbskich Bjesadow, Serbskeho busa, našich kemšow a namšow, wosadnych popołdnjow, publikacijow, swojbných pućowanjow atd.?

„Wjeselće so, budźće dokonjani, napominajće so, budźće jenakeje mysle, dźeržće měř!“

Japoštoł Pawoł pisa wosadnym, kak sej poradźenu zhromadnosć předstaji:

To přěnje a najwažniše: Při wšěch rozestajenjach a sprócniwych diskusijach: Njeskoržće. Njedajće sej wašu zhromadnosć skazyć. Wjeselće so! Radosć a wje-

selo wobonacitej nase ziwjenje.

Zdruha: Hdys a hdys mamy so napominać. To pomha swójskemu rozestajenju a dopomina nas na to, hdže runje stejimy w žiwjenju, z wosadu abo tež jako serbski lud.

A střeća: Při wšěm mamy jenakeje mysle być. To njerěka, zo mamy jedneho měnjenja być. Jenaka mysl – to rěka za Pawoła: kruće zakótwjeny być we wěrje.

III. Płody zhromadnosće

„A što ja za to dóstanu?“ Tak by so te abo tamne mjeńše abo wjetše džěćo snano woprašalo. Haj, što mam wot wšěch tych prócowanjow wokoło serbskeje, wokoło křesćanskeje zhromadnosće?

„A Bóh lubosće a měra budže z wami. Postrowće so mjez sobu ze swjatym wokošenjom. Wšitcy swjeći was strowja.“ (2. Kor 13,12)

Lubosć, měř, wokošenja a postrowy – to tla něšto je! A tu wšak dyrbu hišće přidać: Njestej tam poprawom „swjate wokošenje“, ale „swjate hubki“. Haj, tak so přeni křesćenjo postrowichu: hubku nalěwo, hubku naprawo. Štóž bě hižo raz w južnych krajach kaž w Italskej abo Španiskej, wě, wo čim ja rěču.

A tež to z postrowami wšak jako Serbowki a Serbja derje znajemy: „Postrow jeho!“ Abo: „Měj so a lube postrowy tym twójim.“ Kóždy znaje kóždeho. A hdyž tola někoho zetkaš, kotrehož snano njeznaješ, potom pak znajmjeńša někajku ćetu abo kuzinu abo prawowku, swaka abo kolegu znaješ.

A tak Boža lubosć a Boži měř hižo z jednoreho přecelneho postrowa wuroscetej. Nic mjerzanja a rozestajenja maja posled-

nje słowo – ne, zohnowanja a dobre přeća:

„Hnada našeho Knjeza Jezusa Chrysta a Boža lubosć a zhromadnosć Swjateho Ducha budž z wami wšěmi!“ (2. Kor 13,13)

A tak spóznaju w našich bohatych serbskich ewangelskich stawiznach:

1. Hnadu: Zo je nas Bóh hač do džensnišeho wobarnował. Zo směmy 400 lět po založenju serbskeje ewangelskeje wosady tu w Budyšinje serbske kemše z Božim wotkazanjom w Michałskej cyrkwi swjećić.

2. Lubosć: Zo su so přeco zaso žony a mužojo zahorić dali za serbstwo a za křesćanstwo kaž Amalija Bróskowa, Handrij Zejler, Jan Arnošt Smoler, Mila Imišowa, Jan Radyserb-Wjela a mnozy druzy. Wšitcy maja jako ewangelscy křesćenjo swoje korjenje w Michałskej wosadze a su ze swojej lubosću wuprudžili do cyłego serbstwa hač do džensnišeho.

3. Zhromadnosć: Ju dari Swjaty Duch sam. Njemóžemy sej ju wunuzować. Ale potom, hdyž zaklinča zynki hercow, kaž wčera na farskej zahrodže abo džensa, hdyž zasłyšimy spěwy chóra Budyšin abo popołdnju oratorij Kocora a Zejlerja, potom njech naše wutroby wyskaja a so dopominaja, zo je naša zhromadnosć jónkrótna, zo je hłuboko zakótwjena we wěrje a w serbstwje a zo japoštoł Pawoł tež nam přiwoła: Wjeselće so!

A měř Boži, kiž je wyši a rjeńši dyžli wšitkón rozum, zachowaj naše wutroby a mysle w Chrystusu Jezusu. Hamjeň.

*Jadwiga Malinkowa,
fararka w Slepom*